

Amalia Sieweking

född 1794, död 1859, tysk märkeskvinna inom diakonien. Fadern var köpman och rådman i Hamburg. Vid 5 års ålder blev Amalia moderlös, och tio år senare förlorade hon sin far. Amalia började vid 19 års ålder undervisa barn i den kristna tro hon hade, och detta var till att börja med en av upplysningsfilosofien färgad rationalistisk avart av kristendom. Genom läsning av Thomas a Kempis, A H Franckes och andras skrifter kom hon i ett djupare förhållande till Kristus. Därtill medverkade också en älskad broders död 1819. Sina elever fortsatte hon att undervisa fram till deras konfirmation. Dessutom höll hon bibeltimmar för vem som ville vara med och utgav en del av sina bibelstudier i tryck.

År 1831 kom koleran till Hamburg och härjade fruktansvärt. De som hade råd och lägenhet därtill lämnade staden för att rädda sig. Amalia gjorde tvärtom. Hon gick runt i de välbärgade hemmen och samlade pengar till hjälp åt de fattiga, och med en trupp av unga medhjälparrinnor gick hon till de sjuka, särskilt i fattigkvarteren, och gav all hjälp och lindring hon kunde. Efter den stora eldsvådan i Hamburg 1839 utvecklade hon med samma intensitet en omfattande hjälpverksamhet.

På nyåret 1859 kände hon sig så svag att hon tog avsked av de sina, men fick dock kraft att samla sina medhjälparrinnor och ta löfte av dem att de skulle hålla samman och fortsätta arbetet efter hennes död. Läkaren konstaterade att hennes ena lunga var nästan helt förstörd, och hon inväntade med glad trosfrimodighet och nästan med otålighet sin förlossning. En av hennes unga vänner, som satt vid hennes dödsbädd, berättar att hon efter att ha hört Davids 42:a psalm (Såsom hjorten ...) låg med knäppta händer och sade: "Min Herre, min Herre ...". Kort därefter var hennes dödskamp slut. Detta hände 1 april 1859.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - BANBRYTARE INOM TÄNKANDE, FORSKNING, SAMHÄLLSORDNING OCH MÄNNISKOVÅRD)